

[Bernhard Baunsgaard]

om, når det gælder bildende kunstnere, at bygge på ophavsretten, men det skyldes, at Folketinget meget tit har diskuteret, at man også med biblioteksafgiften burde knytte an til ophavsretten. Der ville for dem, der er indehavere af ophavsretten, opnå visse fordele. Bl.a. kan vi jo hurtigt komme igennem med, at ophavsret skal man have, uanset hvor mange der har været med til at lave en bog. I dag er det jo meget stærkt begrænset, måske også urimeligt begrænset, fordi vi har været bange for de administrative og andre vanskeligheder, som er blevet fremført af forskellige regeringer og ministre over for Folketinget.

Jeg har valgt at sætte en procentsats på 3, skønt man, så vidt jeg er blevet orienteret, arbejder med 5 andre steder. Når jeg har valgt de 3 pct., så er det for ikke at forskrække for meget. Jeg ved jo, at der er visse partier, der, så snart de ser noget om, at der skal betales for et eller andet gode, man har – i dette tilfælde dette, at man ejer et billede, som man videresælger med stor fortjeneste uden afgift af nogen art – bliver stærkt forskrækkede, blot en sådan afgift nærmer sig noget rimeligt. Jeg vil godt i udvalget drøfte, om vi skal sætte denne procentsats op af hensyn til kunstnerne.

Det, der også har gjort mig en lille smule betænkelig, er, at vi ved, at kunstomsætningen jo i meget høj grad finder sted i udlandet. I Hamburg vil der ikke være nogen vanskeligheder, og i ingen af de franske byer eller andre tyske byer, men der er jo spørgsmålet med London, som ikke har en sådan regel. Derfor kan det godt være, vi skulle køre forsigtigt ind, så vi ikke ved at gennemføre f.eks. 5 pct. tvinger eller ligesom lokker nogle til at tage omsætningen i udlandet.

Selvfølgelig er der vanskeligheder ved at bygge på ophavsretten. Ministeren og flere ordførere var inde på, at så blev det jo de mere etablerede kunstnere, der fik det. Jeg ser, at en artikel i et af vore kunstblade siger, at det jo ikke mindst er efterkommerne efter Jorn, der vil få glæde af det, og de har beregnet, at Jorn, hvis han havde levet, måske selv ville have fået så meget som 180.000 kr. om året i indkomst via denne lovgivning. Er det så urimeligt for en stor kunstner? Det forekommer ikke mig. Jeg synes, det er rimeligt, når Jorn har beriget dansk kultur på en sådan måde. Det ville være godt, om vi kun-

ne gennemføre, at en sådan kunstner blev belønnet med, at de folk, der har købt hans værker i sin tid og kun har givet lidt for dem og i dag måske sælger dem videre, måske til ½ mill. kr., kommer til at aflevere blot en lille bitte smule til kunstneren, der frembragte det. Det er jo også filosofien bag det, der hedder følgeretten, droit de suite, som vi principielt tilsluttede os i 1948.

Der kom forskellige ting fra ministerens side. Der var principiel tilslutning, men så gjorde ministeren opmærksom på, at det ikke løser kunstnerens vanskeligheder. Nej, det vil jeg gerne understrege, dette løser ikke kunstnerens vanskeligheder, men det er med til det. Jeg vil gerne advare mod den gamle, kendte traver, at for at få det bedste, så er man imod det gode. Det var lige netop ministerens position, gentaget af samtlige regeringspartier, at nu skal dette her gøres perfekt, og derfor må vi vente, indtil alt er i orden. Nej, det skal vi ikke, lad os begynde med det. Jeg var glad for, at et flertal i Folketinget sagde: lad os begynde, det er måske ikke perfekt, men så kan vi jo rette i det; det må vi jo så tit.

Jeg er meget optaget af det, der kaldes et udstillingsvederlag, men det har nok sine vanskeligheder, hvad regeringspartierne såmænd nok skal komme i tanker om, når de spørger: hvem skal så betale? Her prøver vi på at lægge betalingen ud til dem, der tjener på kunstværkerne, men udstillingsvederlaget kan vi kun hente ét sted, nemlig i statskassen. Men hvis man med det samme er parat til inden sommerferien at gennemføre et udstillingsvederlag, så er jeg helt sikker på, at det vil lykkes for mig at overtale den radikale gruppe til at støtte et sådant regeringsfor-slag.

Der kom nogle spørgsmål fra Socialdemokratiet. Hvorfor er glas ikke specielt nævnt? Jeg har sagt, at jeg har foretaget en opregning, men den er netop ikke udtømmende. I § 2, stk. 2, har jeg nævnt gips, bronze, terrakotta, ler, og så har jeg føjet til: »og ethvert andet støbemateriale«, idet man vel nok kan betragte glas og plastic som støbemateriale, og jeg gentager det i sidste punktum i stk. 2: »ethvert andet materiale«, der kan betegnes som originalt kunstværk, og det har vi efterhånden gode definitioner på.

Ordførerne for både Socialdemokratiet og for SF var inde på, at jeg foreslår et udvalg